Lisa Gray

IZGINULI

Prevod:
Irma Kukovič

Prolog

Avtomobil parkiram štiri ulice stran in preostanek poti prehodim. Hiša je priročno zgrajena na robu ulice, skrita v sencah, odmaknjena od radovednih pogledov.

Zdaj je tema, toda vem, da je lesena zunanja obloga pri dnevni svetlobi v barvi posušenega blata, da barva že več let ni bila obnovljena. Vsaj ne, odkar se je ona preselila sem. Presenečeno ugotovim, da je z verande lepo pometeno vse listje, da je prazna, razen dveh kovinskih veder ob sprednjih vratih in dveh parov škornjev – eni velikosti odrasle osebe, drugi otroški.

Grem mimo znaka, zabitega v tla visoke trave na sprednjem dvorišču, ki opozarja, da hišo varuje podjetje Smith & Wesson, in v temi se pri sebi zasmejim.

Vem, da je nocoj ne bo rešila pištola.

Tiho stopim po stopnicah verande in vidim, da so zavese zagrnjene preko velikega sprednjega okna, migetajoča rumena svetloba uhaja skozi tanko režo, kjer se blago na sredini ne stika popolnoma. Ko se približam sprednjim vratom, slišim, da notri igra tiha melodija. Pozno je, vendar vem, da ne spi. Dvignem

orokavičeno roko, potrkam po vratih. Zvok priduši mehko usnje.

Odpre vrata in moram priznati, da je dobro videti, v ozadju za njo so prižgane sveče. Glasba, ki je zdaj glasnejša, je od enega tistih depresivnih seattleskih bandov, ki jih dandanes vsi poslušajo. Njene oči so steklene, kot da je pijana ali pa zadeta, opazuje me, nekaj trenutkov zmedena.

Potem reče: »Spraševala sem se že, kdaj prideš. Mislim, da je najbolje, da vstopiš.«

Sledim ji v dnevno sobo in vpraša me, ali želim pijačo. Ne odgovorim. Odkoraka proti servirnemu vozičku s pijačo in nalije kozarec rdečega vina. V svoj kozarec, ki stoji na kavni mizici na potrgani škatli piva iz bližnjega bara, še dotoči. Predvidevam, da ni to njena prva steklenica ta večer.

Reče: »Hej, zakaj imaš rokavice? Je nocoj hladno zunaj?«

Še vedno ne rečem nič.

Ponudi mi kozarec vina, vendar ga še vedno ne vzamem.

»Kakor želiš,« reče in skomigne z rameni.

Ko se obrne, da bi odložila kozarec k svojemu na mizo, jo močno udarim v obraz. Presenečena je. Spusti kozarec. Rdeča tekočina se vpije v preprogo kremne barve. Iz nosu ji teče kri, ko se opoteče. Še enkrat jo usekam, tokrat pade na tla.

Hitro sem nad njo, kolena ji pritisnem na prsni koš, v roki držim nož. Zavedam se, da se je moje dihanje pospešilo, toda roke imam mirne in rez njenega vratu je gladek in natančen. Njena kri se na preprogi pomeša z merlotom in vem, da bo čez nekaj trenutkov izkrvavela, da je moje delo opravljeno.

Toda presenetita me bes, ki temu sledi, ter divje pretakanje krvi po mojih žilah, ko opazujem, kako počasi iz nje odteka

življenje. Nož dvignem nad glavo in ji ga zasadim globoko v srce. In potem to storim še enkrat, in še enkrat, in ko končno ne čutim več besa, nad njo izčrpano obstanem. Potem pa se po meni požene nov občutek in nekaj sekund traja, da ga prepoznam.

Vzhičenost.

To je moj prvi umor, toda v tem trenutku se zavem, da ni zadnji.

Vstanem in pospravim nož nazaj v žep hlač. Odidem do hodnika in pri vznožju stopnic poslušam za kakšnim šumom v zgornjih prostorih. Ničesar ne slišim.

Vrnem se v dnevno sobo. Glasba še vedno igra. Plamen sveč meče nenavadne sence na stene. Stopim do zofe kremaste barve. Pogledam telo brez življenja na tleh in se nasmehnem.

Potem sedem. In čakam.

Prvo poglavje

JESSICA

Jessica Shaw je strmela v obraze pred seboj in razmišljala, da jih je večina najverjetneje mrtvih. Mrtvi ali pa niso želeli biti najdeni. Priprla je oči ob poznopopoldanskem kalifornijskem soncu, ki se je zlivalo skozi okno, in se nagnila bliže zaslonu MacBooka, da bi si bolje ogledala fotografije.

Pogrešana mama, ki je sredi belega dne izginila iz svojega doma. Moški srednjih let, ki je nekega jutra odšel v službo in nikoli prispel do pisarne. Najstnica, ki se po pouku ni vrnila domov. Bilo je še na tisoče podobnih tragičnih zgodb o ljudeh, ki so se očitno razblinili v zrak.

Mrtvi ali pa niso želeli biti najdeni.

Jessici se je zdelo, da je večina pogrešanih odraslih sodila v dve glavni kategoriji kot igralec v casinoju, ki se odloča, ali bo kup žetonov stavil na rdečo ali črno. Rdeči so najverjetneje mrtvi. Črni bi se lahko preprosto vrnili. Po sedmih letih dela kot zasebna preiskovalka v New Yorku in zadnji dve na cestah se ji je po navadi precej dobro sanjalo, s katero kategorijo ima opravka.

Jessica je po tihem prerazporejala obraze na zaslonu v črne in rdeče, ko ji je misli prekinil glas natakarice. Hitro je zaprla prenosnik. Restavracija ni bila ravno primerno mesto za takšno delo, toda raje je razmišljala v nakupovalnih centrih, sobah v motelih, restavracijah na bencinskih črpalkah – hudiča, kjer koli, kjer je bila spodobna brezžična povezava – samo v svoji pisarni ne. Dajalo ji je občutek, da nekaj dela in ne samo beži stran.

Današnja pisarna je bila mala obedovalnica v Simi Valleyju, prijetnem, srednje velikem mestu, pomaknjenem v jugovzhodni kot okrožja Ventura. Mesto, petdeset kilometrov oddaljeno od Los Angelesa, je bilo poznano kot kraj sojenja Rodneyju Kingu leta '92 in dvanajst let pozneje po grobu Ronalda Reagana.

Tega Jessica še ni vedela, toda to je bil tudi kraj, kjer se bo njeno življenje za vedno spremenilo.

Še nikoli prej ni jedla v tej restavraciji, čeprav je bila že milijonkrat tukaj. Takšna *malo denarja – malo pričakovanj* restavracija. Visoki barski stoli pred lepljivim pultom. Dan stari krofi pod stekleno vitrino, popackano s prsnimi odtisi nestrpnežev. Natakarice v pudrasto modrih uniformah in belih tenis copatih s prisiljenimi nasmeški, medtem ko dotakajo kavo.

Ena takšnih natakaric se je zdaj nagibala nadnjo. »Kaj želite?« Natakarica je s škrlatno akrilnim nohtom nestrpno potrkala po beležki, kot da bi morala biti na nekem pomembnejšem mestu.

Jessica je natanko toliko časa strmela v plastificiran jedilni list s kričečimi ročno narisanimi risbami pic in burgerjev, da je našla geslo za Wi-Fi in zagnala prenosnik. Zdaj ga je ponovno pogledala in videla jajčni sirup, ki je prekrival predjedi. Toliko o čistoči. Bila je že pozna za kosilo, ker je večino časa preživela

s pakiranjem stvari, da se je spet pripravila na selitev. Morda bo šla tokrat v LA. Ali pa San Francisco ali pa San Diego.

Naročila je črno kavo in toast s sirom, v upanju, da je vseeno v ponudbi, čeprav ni narisan. Ni hotela prositi natakarice, da ji da še nekaj minut, da bi se odločila. To je bil Donny's Diner in ne prekleti Ritz.

»Pet minut za toast,« je rekla natakarica. »Kavo vam prinesem takoj.«

Jessica je dvignila zaslon in čezenj opazovala žensko, ki je pripravljala pijačo. Bila je rdečelasa, v poznih štiridesetih letih, in sodeč po plastični ploščici, ki ji je visela postrani, da se je zdelo, kot da namerno kaže na obilne prsi, ji je bilo ime Nancy. Njene prsi so bile videti naravne, kljub neposredni bližini Tinsletowna in plastičnih kirurgov, vendar so bile vseeno videti erotično, ko so skušale pobegniti iz ene konfekcijske številke premajhne uniforme. Jessica je pozornost preusmerila nazaj na prenosnik, si pramen svetlih las popravila za uho in preverila elektronska sporočila. Med prejetimi sporočili, ki jih je preverila zjutraj, ni bilo novih.

Nobenega poizvedovanja paničnih staršev ali zaskrbljenih zakoncev, ki želijo pomagati pri iskanju svojih ljubljenih. Nobega zasledovanja zaposlenih s strani sumničavih nadrejenih. Niti prošnje za eno od tistih pasti, ki v resnici vključuje spodbujanje moških, da jo osvajajo v hotelu, preden potrdijo vznemirjenim ženam, da so bile v resnici poročene z lažnivimi, goljufivimi puhloglavci.

Skoraj vedno je takšne primere zavrnila, razen če je bila res brez denarja. In Jessica že nekaj časa ni trpela pomanjkanja denarja. Vsaj ne, odkar je dobila zavarovalnino in je prodala hišo. Te dni je po navadi svetovala prevaranim strankam, naj

raje svoj trdo prisluženi denar potrošijo za dobrega odvetnika za ločitve.

Ker ni imela ničesar, kar bi jo spodbudilo v novo smer, se je Jessica vrnila k spletnim stranem s pogrešanimi osebami in jedla toast s sirom. Zdolgočaseno je razmišljala, da bi si privoščila še enega od starih krofov, ko se je s pridušenim zvokom na zaslonu pokazalo obvestilo. Stavek je bil kratek in jedrnat. Močno se je naslonila nazaj na trdi vinilni stol in zavzdihnila, vse misli na krof so ji izpuhtele iz glave.

Obrnila se je k Nancy. »Tole lahko odstranite.«

Natakarica je izza pulta, kjer je praznila kovance v blagajno, dvignila pogled. »Oprosti, ljubica, si kaj rekla?«

Jessica je pomignila proti posterju na steni za starejšo žensko. Bil je list A4-formata z naslovom 'POGREŠANA', napisanem z velikimi črkami v krvavo rdeči barvi. Pod njim je z manjšimi črkami pisalo: 'Ste videli to osebo?' Papir je bil s sijajem, izpis zelo kakovosten. Enak kot tisti, ki jih je Jessica zadnjih nekaj dni videvala po mestu, obešene po barih in restavracijah, nalepljene na izložbena okna, pritrjena na ulične drogove.

Na fotografiji je bila resnobna Azijka z ebenovinastimi lasmi, ki so se svetili kot moker katran, in očmi, ki so bile enako temne. Videti je bila jezna na tistega, ki jo je fotografiral.

Dvajsetletno študentko Amy Ong je prijavila kot pogrešano njena sostanovalka, ko se v soboto zvečer ni vrnila. Mlada, lepa in pametna: sveta trojnost, ki je zagotovila, da se bo njen obraz nekaj dni pojavljal v vseh novicah na televizijskih zaslonih in časopisih v Los Angelesu ter okoliških krajih. Ne tako kot dekleta povprečnega videza, iz siromašnega predela mesta, ki jo komajda omenijo nekje na notranjih straneh.

Jessica je ponovila: »To lahko zdaj odstranite.«

»Oh, ali so jo našli?« Nancyjine narisane obrvi so skočile pokonci, kolikor je dovoljeval botoks, v upajočem izrazu. »Stavim, da je bila s kakšnim fantom in je imel njen mobilnik prazno baterijo.«

»Mrtva je.«

Obraz stare ženske se je zverižil pod debelim pudrom.

Jessica je nadaljevala: »Niso še uradno potrdili identitete, vendar se zdi, da je Amy Ong. Policisti vodijo primer kot umor, vsaj po novici sodeč.«

Nancyjina roka je poletela na usta in s črtalom obrobljene oči so se široko razprle. »Umorjena? Ljubi bog. Ubogo dekle.« Potem je žalostno zmajala z glavo in se obrnila stran. Začela je praskati lepilni trak, ki je držal poster, in pazila, da si ni zlomila škrlatnih nohtov.

Mrtva ali ni želela biti najdena.

Amy Ong je bila zdaj bivša. Življenje, ki je tako veliko obetalo, je bilo očitno v trenutku iztisnjeno iz nje. Jessica se je spraševala, ali bo izginotje mlade ženske njej pripeljalo kakšno delo, toda to je bila očitno mrtva ulica. Dobesedno. Tako ali tako si je želela bolj hladnih primerov kot steklenice piva Bud Light naravnost iz zamrzovalnika, pa še ta nikoli ni bil kaj več kot mlačen.

Čas je bil, da se premakne naprej. Ali da vrže kovanec – glava na sever, grb na jug – ali pa izbere nov primer s strani o pogrešanih osebah, se nameni v tisto mesto in zagrabi za delo.

Jessica je pomignila Nancy, naj ji napolni skodelico, potem pa nadaljevala brskanje po galeriji obrazov na zaslonu ter čakala, da ji kakšen obraz pritegne pozornost. Kot pohotni samski moški brska strani za zmenke na petkov večer.

Janine Solomon. Sedemnajst. Belka. Ženska. Pogrešana dva meseca. Izginila iz Albanyja v New Yorku.

Jessica pod nobenim pogojem ne bo šla nazaj v državo New York. Nadaljevala je drsenje po straneh.

John Preston. Devetinpetdeset. Belec. Moški. Pogrešan šest tednov. Izginil iz Richmonda v Virginiji.

Predolga vožnja od tod. Preskoči. Drsela je naprej.

Shondra Williams. Devetintrideset. Črnka. Ženska. Pogrešana osemnajst mesecev. Izginila iz Coolidgea v Arizoni.

Ta je morda zanimiva.

Jessica je spet preverila elektronska sporočila. Med prejetimi sporočili je bilo novo. Predmet: *Tvoj naslednji primer?* Pošiljatelj je bil 'John Doe'.

Odprla je sporočilo in pričakovala, da bo videla poizvedbo morebitne stranke z nekaj podatki primera, za katerega so hoteli, da bi ga prevzela. Namesto tega je bila navedena samo povezava do spletne strani. Jessica je bila previdna z odpiranjem povezav ali pa priponk od neznanih pošiljateljev, toda iz povezave je razbrala, da je to naslov za pogrešane osebe s strani, ki jo je poznala.

Kliknila je nanjo.

Stran se je nalagala in pokazala seznam pogrešanih oseb in fotografijo majhnega otroka, starega dve ali tri leta. Imela je mišje rjave lase, velike modre oči, z umazanimi in zalitimi rokami je k sebi pritiskala lutko Barbie.

Jessica je čutila, da ji je naval vročice zalil lica, kot bi bila nenadoma izpostavljena solariju s popolnoma novimi cevmi.

Ne more biti.

Spet je pogledala.

Porkadrek.

Kava ob njenem prenosniku se je ohladila. Praskanje kovine jedilnega pribora po krožnikih sosednje mize se je nenadoma

zdelo preveč glasno. Vonj pečene čebule iz kuhinje zadaj ji je dvignil želodec in hotela je pobruhati čista laminatna tla.

Mrtev ali ne želi biti najden.

Jessica Shaw se je zavedala, da zdaj obstaja še tretja kategorija, o kateri nikoli ni niti pomislila.

Kategorija tistih, ki niso vedeli, da so pogrešani.